Пише: Драгољуб В. Поповић
петак, 09 март 2012 15:31

Помаже Бог!

Дана 4. 11. 2010. године одржан је састанак у манастиру Грачаница на коме је поред митрополита Амфилохија присуствовао и архијерејски заменик Епархије рашко-призренске и косовско-метохијске викарни епископ липљански Теодосије и група Срба са централног Косова и Метохије који живе на КиМ, а нису продали своја имања Шиптарима. На састанку је одлучено да Вас упознамо са нашим проблемима и замолимо да на исте одговорите.

Јужно од реке Ибра Срби су подељени у две групе:

1. На Србе који живе на КиМ

2. На Србе који живе од КиМ.

Ми смо одвојени једни од других, не само физички, већ и по питању одговорности према држави, историји и будућности КиМ. Ове две групе не само да су различите, него су супротстављене једна другој, као што је супротстављено добро злу, светлост тами.

- Срби који живе од КиМ прво су од краља добили Свету српску земљу на КиМ да живе на њој.Нису хтели да живе на Светој српској земљи већ су је продали Шиптарима.

- Ти исти Срби који живе од КиМ од режима Слободана Милошевића као повратници

добили су станове, локале, посао у државним институцијама на КиМ, да би живели, радили и остали на КиМ. Међутим, они нису хтели да остану на КиМ, већ су и то продали Шиптарима, а породице одселили са КиМ (само у Приштини су добили 4720 станова и локала колико смо стигли до сад да пребројимо, а има их још, јер нисмо стигли све да пребројимо) и отишли са КиМ.

- После петооктобарских промена добијају 200% плату и враћају се на КиМ, јер раде у државним установама (углавном руководећи) на КиМ, иако су све своје продали, а породице одселили са КиМ. Најбољи и најјаснији пример за то су госпођа Рада Трајковић, господин Ранђел Нојкић, господин Вељко Одаловић, господин Звонимир Стевић, господин Радивоје Рако Паповић, полицајац МУП Србије од посебног „кредибилитета и ауторитета“, Зоран Радивојевић...

- Од тад су на платне списковe у државним институцијама у којима руководе поставили своје чланове породица (пример Рада Трајковић поставила је своју децу на платни списак дома здравља Грачаница, где она руководи, сина Дејана и кћер Данијелу). У њиховим породицама нема незапослених, сви су на платним списковима породично-државних установа, тако да има ситуација где у појединим установама има по три генерације чланова исте породице на платном списку.

- На тим истим списковима измишљају радна места својим: бакама, декама, стринама, ујнама, теткама, комшијама, стричевима, ујацима, таштама, свастикама, кумовима, рођацима ближњим и даљним, садашњим и бившим партијским друговима ...

Ако би неко од нас који живимо на КиМ, а нисмо у горенаведеним категоријама хтео да се запосли у тим институцијама, био би у обавези да спреми „умољење“ од најмање 5000 до 10.000 евра (а ми Срби који живимо јужно од Ибра једино се можемо запослити у државним институцијама Србије). Немајући тих пара, Срби који до тад нису продали своје некретнине Шиптарима, бивају присиљени да продају део некретнина Шиптарима, како би дошли до пара потребних за „умољење“. На тај начин они који живе од КиМ директно подстичу продају земље Шиптарима.

Поред ових платних спискова државе Србије, велики број њих се налази и на платном списку такозване државе Косово, где својим присуством дају легитимитет истој, као и шиптарским и НАТО злочинима (киднаповањима, убиствима, бомбардовању, етничком чишћењу...) над нама Србима који живимо на КиМ и рушењу државе Србије на Косову и

Метохији.

Ти исти Срби су заговарали и изашли на изборе за скупштину Косова које је организовао и расписао УНМИК, након којих су постали посланици, чланови такозване привремене владе Косова, чланови различитих скупштинских одбора, истовремено примајући новац из српског буџета, односно преко тадашњег Координационог центра за КиМ и његовог шефа Небојше Човића, који је био највећи заговорник поменутих избора. Човићев финансијски извештај у одбору за КиМ Скупштине Србије никада није био прихваћен, јер се радило о више милијарди динара које су биле намењене за КиМ, а за које није имао покриће, пошто се новац одлио незнано куд, а да за то никад није одговарао.

Поменути Срби, чланови скупштине Косова, служе као параван иза кога се не спроводи Резолуција 1244 и Кумановски споразум. УНМИК и Шиптари схватају да овим Србима није стало до КиМ и настављају терор над нама који живимо на КиМ. Због таквог лицемерја нас стиже и божја казна 17. марта 2004. год. када Шиптари уз помоћ УНМИК-а и КФОР-а принудно исељавају, под претњом оружјем, монахиње из манастира Девич, монахе из манастира Свети архангели, Србе из својих кућа,... како поменути не би бранили своје манастире. Цркве, куће,... како би Шиптари могли у миру исте да спаљују и руше. И све то иза паравана најдемократскијих избора на свету под покровитељством Уједињених нација, на којима учествују Срби, јер то је била воља народа Косова, па и Срба који живе на КиМ, као непосредно изражена преко „представника“ у косовској скупштини, а који не живе на КиМ. И ето, ми који живимо на КиМ, „хтели смо“ да нас убијају, пљачкају, пале, руше манастире, цркве, куће,...

Желећи да нас и даље представљају у тим „демократским процесима“ на КиМ организују странке које ће учествовати на изборима 2006. год., излазе на изборе и добијају 0,001% српских гласова. Да ли је потребно коментарисати њихов легитимитет од стране Срба на КиМ у скупштини Косова. Веза између њих и државних функционера Србије постаје јавна чиме се и они јавно хвале тим везама по кафанама, свадбама, славама... Да је то тачно нема Србина на КиМ који живи јужно од Ибра, а да не зна да је државни секретар за КиМ Оливер Ивановић кум Слободану Петровићу који је председник СЛС за Косово, а Петар Милетић, посланик скупштине Косова, јесте зет Слободана Петровића. Секретар Скупштине Србије Вељко ОДаловић је близак пријатељ Бојана Стојановића, високог функционера СЛС за Косово, а садашњег новоизабраног градоначелника односно селоначелника новоконституисане општине Грачанице по плану Мартија Ахтисарија, а који је из села Добротин, одакле је садашњи комплетан политички врх ангажован у "Влади Косова". Шеф Координационог центра за КиМ Звонимир Стевић и коалициона партија у влади Србије СПС оснивају странку „Видовдан 2009“ и излазе на локалне изборе које расписује тзв. Независна држава Косово.

Може се још пуно тога набрајати, али мислимо да је и ово довољно. Питамо се која ће нас божја казна стићи када они поново изађу на предстојеће изборе 12. децембра 2010. год. које је расписала тзв. Независна држава Косово за скупштину Косова. Ако је тако лепо живети овде на КиМ зашто горепоменути не продају некретнине купљене ван КиМ, врате своје породице и купе овде некретнине и уживају у благодетима државе коју стварају, а не да се чланови њихових породица и они „муче“ живећи ван КиМ. Питамо се зашто ове „благодети“ дају само нама који живимо на КиМ, а они не желе да уживају у њима живећи са нама заједно на КиМ.

Наметање од стране Београда да Срби који живе од КиМ одлучују у име нас који живимо на КиМ потиче још од завршетка Другог светског рата, од доласка комуниста на власт и од тада до данашњег дана у понашању Београда није се ништа променило. Код њих је потпуно одсуство интереса о начину живота преосталих Срба на КиМ, њих не интересује шта се дешава на терену, зашто Срби одлазе са КиМ (а одлазе и продају само јужно од Ибра), нити их је Београд позвао на одговорност због таквог рада. Од њих и потиче парола да је КиМ продата, да је КиМ изгубљена, да смо сви продали, што је наравно нетачно. Те пароле су протурали како би оправдали своју продају, издају, неспособност, подстакли и остале Србе да продају имовину, и у тој маси сакрили своје продаје под паролом: ево, сви су продали, не рекавши да су том процесу они узрок, а не последица. Они који живе од КиМ имају приступ званичним структурама, високим државним функционерима и државним средствима јавног информисања у Београду, па стога ми који живимона КиМ не можемо да се чујемо, нити да будемо примљени у Београду код високих функционера Србије, управо због њихове опструкције.

Настави ли се овај процес, неће бити нас Срба који живимо на КиМ јужно од Ибра, али ће све породично државне институције њих који живе од КиМ функционисати као да има Срба јужно од Ибра (општине Глоговац, Штимље... на терену немају ниједног Србина, а општинске управе функционишу, тако што се финансирају од државе Србије). Да ли грешимо ми који не продајемо и остајемо на КиМ или они који су продали и отишли са КиМ? И сада музу мајку Србију. Одавно се овде у народу поставља питање ко је овде у праву. Одговор на ово питање треба да пружи Српска православна црква и држава Србија.

1. Ако нисмо ми у праву који остајемо и не продајемо имовину на КиМ, молимо да нам се то јасно и гласно каже, па ћемо своју грешку лако исправити. Продаћемо сву своју имовину Шиптарима и одселити се са КиМ.

2. Ако пак, нису у праву они који су продали и отишли са КиМ и сада живе од КиМ, молимо да им се то јасно и гласно каже и да се захтева њихова одговорност. Сви знамо да они своју грешку не могу и неће да исправе, никада више неће моћи да откупе назад од Шиптара своја имања, Свету српску земљу која им је некад додељена да живе на њој, а не да се од ње окористе.

3. Да ли ми који живимо на КиМ треба да продамо своју дедовину, и да нас онда враћате на КиМ као повратнике, и запошљавате у државним институцијама Србије, или ћете нам помоћи да овде останемо и опстанемо, како бисмо омогућили да, бар кроз наше присуство, и држава Србија истински буде присутна на овим просторима?